

Astrid Lindgren

Astrid Lindgren

MELUKYLÄSSÄ ON HAUSKAA

Suomentanut Kristiina Rikman

WSOY

Astrid Lindgren

MELUKYLÄSSÄ ON HAUSKAA

Suomentanut Kristiina Rikman

Kuvittanut Ingrid Vang Nyman

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos
BARNEN I BULLERBYN

Yhteislaitos kirjoista:

Melukylän lapset

Ruotsinkielinen alkuteos
ALLA VI BARN I BULLERBYN
Alkuteoksen kustantanut 1947 Rabén & Sjögren, Ruotsi
© Text: Astrid Lindgren 1947 / The Astrid Lindgren Company
© Illustrations: Ingrid Vang Nyman / The Astrid Lindgren Company
Suomenkielinen laitos © Kristiina Rikman ja WSOY 2019
Ilmestynyt ensimmäisen kerran suomeksi Laila Järvisen suomentamana 1950

Melukylän lasten uudet kujeet

Ruotsinkielinen alkuteos
MERA OM OSS BARN I BULLERBYN
Alkuteoksen kustantanut 1949 Rabén & Sjögren, Ruotsi
© Text: Astrid Lindgren 1949 / The Astrid Lindgren Company
© Illustrations: Ingrid Vang Nyman / The Astrid Lindgren Company
Suomenkielinen laitos © Kristiina Rikman ja WSOY 2019
Ilmestynyt ensimmäisen kerran suomeksi Laila Järvisen suomentamana 1952 nimellä *Melukylässä tapahtuu*

Melukylän lapsilla on hauskaa!

Ruotsinkielinen alkuteos
BARA ROLIGT I BULLERBYN
Alkuteoksen kustantanut 1952 Rabén & Sjögren, Ruotsi
© Text: Astrid Lindgren 1952 / The Astrid Lindgren Company
© Illustrations: Ingrid Vang Nyman / The Astrid Lindgren Company
Suomenkielinen laitos © Kristiina Rikman ja WSOY 2020
Ilmestynyt ensimmäisen kerran suomeksi Laila Järvisen suomentamana 1961 nimellä *Kyllä meillä oli hauskaa*

Yhteislaitos © Astrid Lindgren & Ingrid Vang Nyman 2025 / The Astrid Lindgren Company
Suomenkielinen yhteislaitos © Kristiina Rikman ja WSOY 2026
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Yhteislaitos ilmestynyt ensimmäisen kerran suomeksi Laila Järvisen suomentamana 1987

**ASTRID
LINDGREN**
COMPANY

For more information about Astrid Lindgren,
see www.astridlindgren.com.

All foreign rights are handled by The Astrid Lindgren Company, Stockholm, Sweden.
For more information, please contact info@astridlindgren.se

ISBN 978-951-0-52663-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

SISÄLLYS

Melukylän lapset

Melukylän lapset	9
Veljistä on vain harmia	12
Hauskin syntymäpäiväni	17
Hauskuutta riittää syntymäpäivänä.....	22
Kesäloma alkaa	27
Me harvennetaan nauriita ja saadaan kissanpennut.....	32
Kuinka Olle sai koiran.....	39
Oma lemmikki on kiva, mutta on isoisäkin mukava.....	44
Pojat eivät osaa pitää salaisuuksia.....	51
Yötä heinäladossa.....	58
Kun Anna ja minä päätimme karata	63
Me rakennamme leikkimökin.....	70
Mitä minä sanoin – pojat eivät osaa pitää salaisuuksia	74
Koulu alkaa	80
Kun me pukeuduttiin herrasväeksi	85
Suuri rajuilma	89
Pian on joulou.....	94

Melukylän lasten uudet kujeet

Melukylän lapset	101
Näin vietetään joulua Melukylässä.....	103
Kelkkamässä	113
Uudenvuodenväljaiset.....	118
Jenny-täidin juhlat.....	127
Lasse putoaa järveen	134
Me keppostellaan koulussa	139
Melukylän pääsiäinen	148
Anna ja minä käydään ostoksilla.....	155
Kun me nähtiin Näkki	164
Olle saa siskon.....	174
Sateella	184
Aartenetsintää.....	193
Anna ja minä ilahdutamme ihmisiä	201
Isoisä täyttää 80 vuotta	211

Melukylän lapsilla on hauskaa!

Melukylässä vasta on hauskaa	219
Minä saan karitsan	227
Pontus käy koulua.....	234
Matkalla koulusta kotiin.....	242
Ollen hammas heiluu	253
Anna ja minä ei tiedetä mitä me tehdään.....	263
Viisasten arkku	270
Lasse pyydystää alkuhärkiä	281
Melukylässä on juhannus.....	294
Kirsikkakauppiat.....	304
Anna ja minä ruvetaan ehkä lapsenhoitajiksi	316
Rapumerroilla	334

MELUKYLÄN LAPSET

MELUKYLÄN LAPSET

Minun nimeni on Lisa. Minä olen tyttö, senhän kuulee nimestäkin. Olen seitsemän vanha ja täytän kohta kahdeksan. Äiti sanoo joskus:

”Äidin iso tyttö saakin tänään kuivata astiat.”

Ja joskus Lasse ja Bosse sanovat:

”Sinua ei oteta mukaan. Pikkulikat ei saa leikkiä intiaaneja.”

Sen takia minä joskus mietin, olenko minä iso vai pieni. Kun toisten mielestä on iso ja toisten mielestä pieni, niin ehkä minä olen juuri sopivan ikäinen.

Lasse ja Bosse ovat minun veljiäni. Lasse on yhdeksän ja Bosse kahdeksan. Lasse on tosi vahva, ja hän juoksee paljon nopeammin kuin minä. Mutta minä

juoksen ihan yhtä nopeasti kuin Bosse. Joskus kun Lasse ja Bosse eivät halua minua mukaansa, Lasse pitää minusta kiinni, niin että Bosse ehtii saada etumatkaa. Sitten hän päästää minut ja juoksee tiehensä. Sisko minulla ei ole. Se on sääli. Pojat on niin hankalia.

Me asumme talossa, joka nimi on Välitalo. Sen on sen niminen siksi, että se on keskimäinen kolmesta talosta. Muut ovat Ylätalo ja Alatalo. Ja kaikki ovat rinnatusten. Kas näin:

Eivät ne ihan tältä oikeasti näytä, minä en vaan osaa piirtää kovin hyvin.

Alatalossa asuu Olle. Hänellä ei ole sisaruksia lainkaan. Mutta hän leikkii Lassen ja Bossen kanssa. Hänkin on kahdeksan ja juoksee kovaa.

Mutta Ylätalossa asuu tyttöjä. Kaksin kappalein. Eikö olekin hyvä tuuri, ettei siellä ole poikia! Tytöt ovat Britta ja Anna. Britta on yhdeksän ja Anna saman ikäinen kuin minä. He ovat minusta ihan yhtä kivoja molemmat. Vaikka ehkä sentään minä tykkään vähän enemmän Annasta.

Muita lapsia Melukylässä ei sitten olekaan. Melukylä on meidän pienen kylän nimi. Taloja on vain kolme, Ylätalo, Välitalo ja Alatalo. Ja lapsia vain kuusi: Lasse ja Bosse ja minä ja Olle ja Britta ja Anna.

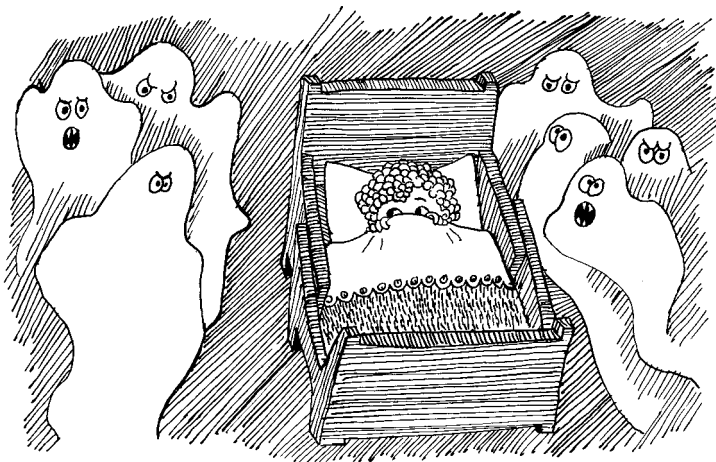

VELJISTÄ ON VAIN HARMIA

Lasse ja Bosse asuivat ennen samassa huoneessa minun kanssani. Se oli korkea päätyhuone vintillä. Nyt minä asun läntisessä vinttikamarissa, joka oli ennen mummon huone. Mutta siitä minä kerron myöhemmin.

Joskus on oikein mukavaa asua samassa huoneessa veljiensä kanssa, mutta vain joskus. Silloin oli hauskaa, kun maattiin iltaisin sängyssä ja kerrottiin kummitusjuttuja. Vaikka oli se kamalaakin. Lasse osaa niin kamalia kummitusjuttuja, että minun piti maata täkin alla pitkään. Bosse ei kerro kummitusjuttuja. Hän kertoo kaikenlaisista seikkailuista, joihin hän aikoo osallistua isona. Hän aikoo matkustaa Amerikkaan, missä on intiaaneja, ja ruveta intiaanipäälliköksi.

Eräänä iltana, kun Lasse oli kertonut oikein kaa-mean tarinan kummituksesta, joka kiersi muuttamas-

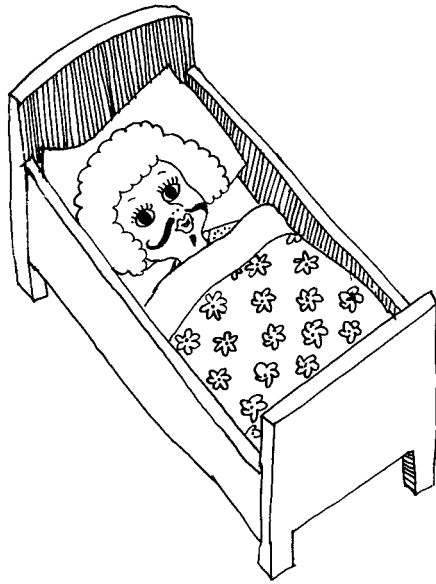

sa huonekalujen paikkoja, minua pelotti niin kovasti, että luulin kuolevani. Huoneessa oli melkein pilkkopimeää ja minun sänkyni oli kaukana Lassen ja Bossen sängyistä, ja kuinka ollakaan, äkkiä yksi tuoli alkoi hyppiä ylös alas. Minä luulin, että nyt kummitus oli tullut meille siirtelemään huonekaluja, ja kirkaisin niin kovaa kuin jaksoin. Lasse ja Bosse hihittivät sängyissään. Ja arvatkaa mitä, he olivat sitoneet narun tuoliin ja makasivat sängyissään ja kiskoivat narusta niin että tuoli hyppeli. Niin heidän tapaistaan. Ensiksi minä suutuin, mutta sitten en voinut olla nauramatta.

Kun asuu samassa huoneessa veljiensä kanssa, ja veljet ovat vanhempia kuin itse on, ei saa koskaan päättää mistään. Lasse päätti aina milloin valo piti sammuttaa iltaisin. Kun minä makasin sängyssä lukemassa lasten-

lehteä, Lasse halusi sammuttaa valot ja kertoa kummitusjuttuja. Ja jos minua nukutti ja halusin nukkua, niin Lasse ja Bosse halusivat pelata korttia. Lasse voi maata sängyssään ja sammuttaa valot milloin haluaa, sillä hän on liimannut valonappulan ympärille pahvinpalan ja siihen narun, joka ylittää hänen sänkyynsä. Se on oikein nokkela viritys, vaikken osaakaan selittää sitä kunnolla, sillä minustahan ei ole tulossa isona mitään väkkäränväöntäjä-pultinpyörittäjä-insinööriä. Mutta Lassesta tulee, niin hän sanoo. Väkkäränväöntäjä-pultinpyörittäjä. En tiedä onko niin, mutta Lasse sanoo, että se on tosi hieno ammatti, ja semmoiseksi tullakseen pitää osata laittaa pahvinpaloja valonappuloiden ympärille. Bossesta tulee intiaanipäällikkö. Niin hän ainakin ennen sanoi. Mutta yhtenä päivänä kuulin, kun hän sanoi rupeavansa veturinkuljettajaksi, niin että ehkä hän on muuttanut mieltään. Minä en tiedä miksi haluaisin isona. Ehkä äidiksi. Minä tykkään kovasti pikkulapsista. Minulla on seitsemän nukkea, joiden äiti minä olen. Pian olen liian iso leikkimään nukeilla. Isoksi tuleminen on kurjaa!

Hienoimman nukken nimi on Bella. Sillä on siniset silmät ja vaalea kihara tukka. Se makaa nukensängyssä äidin ompeleman nätin peiton ja lakanan alla. Kerran kun menin ottamaan Bellaa sängystä, sillä oli viikset ja leukaparta. Lasse ja Bosse olivat piirtäneet ne sille

hiilenpalasella. Ihanaa ettei minun tarvitse enää asua heidän kanssaan samassa huoneessa.

Kun katsoo ulos Lassen ja Bossen ikkunasta, näkee suoraan Ollen huoneeseen. Hänkin asuu päätyhuoneessa. Ja Välitalo ja Alatalo ovat hirveän lähellä toisiaan. Melkein nojaavat toisiinsa, sanoo isä. Hänestä talot olisi pitänyt alun perin rakentaa vähän väljemmin. Mutta Lasse ja Bosse ja Olle eivät ole samaa mieltä. Heistä kaikki on hyvin juuri näin. Välitalon ja Alatalon välillä on lankkuaita. Ja keskellä aitaa kasvaa iso puu. Lehmus, sanoo isä. Sen oksat ulottuvat sekä Las-

sen ja Bossen että Ollen ikkunoihin. Kun Lasse ja Bosse ja Olle haluavat käydä kylässä, he kiipeävät toistensa luo lehmuksen kautta. Se käy paljon sukkelammin kuin jos pitäisi ravata alas rappuset ja juosta ulos portista ja sitten sisään toisesta portista ja sitten taas ylös rappuja. Kerran meidän isä ja Ollen isä päättivät kaataa lehmuksen, jottei se varjostaisi huoneita. Mutta silloin Lasse ja Bosse ja Olle mankuivat kamalasti, että lehmus saisi jäädä. Ja se sai jäädä. Se on paikallaan edelleenkin.

HAUSKIN SYNTYMÄPÄIVÄNI

Minusta syntymäpäivä ja jouluaatto ovat koko vuoden hauskimmat päivät. Ja minun hauskin syntymäpäiväni oli silloin kun täytin seitsemän vuotta. Tällainen se oli.

Heräsin varhain. Asuin silloin vielä Lassen ja Bossen kanssa. Lasse ja Bosse nukkuivat. Minun sänkyäni nari-see ja minä kääntyilin oikein monta kertaa, jotta se narisisi oikein kovasti ja Lasse ja Bosse heräisivät. En voinut huhuilla heille, sillä syntymäpäivänä pitää olla nukkuvinaan kunnes herätetään. Ja pojat mokomat makasivat ja nukkuivat eivätkä herättäneet minua. Minä narisutin sänkyä niin että lopulta Bosse nousi istumaan ja raastoi tukkaansa. Ja sitten hän herätti Lassen ja he hiipivät ullakolle ja alakertaan. Kuulin miten äiti kilisytteli kahvikuppeja alhaalla keittiössä enkä olisi millään malttanut maata jännitykseltäni hiljaa paikallani.

Lopulta kuulin kuinka he nousivat rappusia ja silloin puristin silmäni kiinni niin tiukasti kuin pystyin. Ja sitten, pang, avautui ovi ja siinä seisoivat isä ja äiti ja Lasse ja Bosse ja Ada, joka oli meillä piikana. Äiti kantoi tarjotinta. Tarjottimella oli kaakaokuppi ja kukkavaasi ja iso täytekakku, joka oli koristeltu korinteilla ja jonka sokerikuorrutuksessa luki ”Lisa 7 vuotta”. Ada oli leiponut sen. Lahjoja vain ei ollut yhtään ja se oli kummallista. Mutta sitten isä sanoi:

”Juohan nyt kaakaosi niin katsotaan löytyisikö jostain lahjoja.”

Silloin minä ymmärsin, että lahja oli yllätys, ja minä join kaakaon niin nopeasti kuin pystyin. Sitten äiti sitoi silmilleni pyyheliinan ja isä pyöritti minua ympäri ja kantoi minut sitten jonnekin vaikken yhtään nähnyt minne. Kuulin miten Lasse ja Bosse juoksivat vie-

rellä ja tunsin heidät myös, sillä he nipistelivät minua varpaista ja sanoivat:

”Arvaa missä ollaan!”

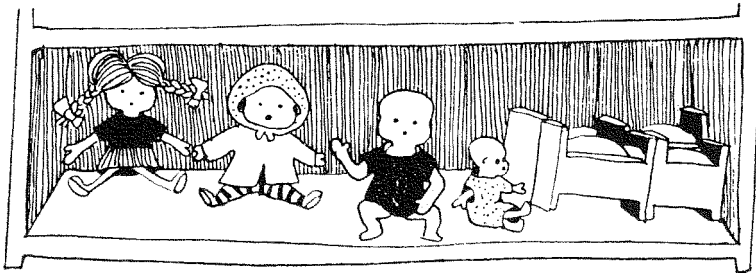
Isä laskeutui raput ja kiersi ympyrää, ja sitten minusta tuntui, että me käytiin ulkona, ja vähän ajan päästä noustiin taas portaita. Ja sitten äiti otti pyyhkeen pois silmiltäni. Ja me olimme huoneessa, jota en ollut nähnyt ikinä. Ainakin luulin, etten ollut nähnyt sitä ikinä. Mutta sitten tulin kurkanneeksi ulos ikkunasta ja näin Ylätalon päädyn vähän kauempana. Ja Ylätalon ikkunassa seisoivat Britta ja Anna vilkuttamassa minulle. Ja silloin tajusin, että olin mummon vanhassa huoneessa ja että isä oli tehnyt kaikkensa huijatakseen minua. Mummo asui meillä kun olin pieni, mutta muutti pari vuotta sitten Frida-tädin luokse. Sen jälkeen huoneessa oli ollut vain äidin kangaspuut ja iso kasa matonkuteita. Mutta nyt kangaspuut ja matonkuteet olivat poissa. Huone oli niin hieno, että minä luulin, että siellä oli käynyt taikuri. Ja äiti sanoi, että taikuri siellä oli käynytkin, nimittäin isä, hän oli taikonut minulle oman huoneen syntymäpäivälahjaksi. Minä riemastuin niin että huusin ääneen ja minusta se oli paras syntymäpäivälahja koskaan. Isä sanoi, että äiti oli auttanut taikomisessa. Isä oli taikonut tapetit seinille, oikein suloiset tapetit, joissa oli pienen pieniä kukkakimppuja, ja äiti oli taikonut ikkunoihin

verhot. Isä oli istunut iltaisin nikkaroimassa ja loih-
tinut minulle piirongin ja pyöreän pöydän ja hyllyn
ja kolme tuolia ja maalannut ne kaikki valkoisiksi. Ja
äiti oli loihdinut lattialle räsymatot, joissa oli punai-
sia ja keltaisia ja vihreitä ja mustia raitoja. Olin omin
silmin nähnyt kuinka hän kutoi niitä talvella, mutta
enhän minä niitä itse kuvitellut saavani. Ja olin minä
nähnyt myös isän nikkaroimassa huonekaluja, mut-
ta isä nikkaroi aina talvisin ihmisille, jotka eivät osaa
itse nikkaroida, niin etten minä uskonut niiden pää-
tyvän itselleni.

Lasse ja Bosse kantoivat minun sänkyäni vintin läpi
minun uuteen huoneeseeni, ja Lasse sanoi:

”Mutta me kyllä tullaan tänne iltaisin kertomaan
kummitusjuttuja.”

Ihan ensimmäiseksi minä säntäsin Lassen ja Bos-
sen huoneeseen hakemaan nukkejani. Minulla on nel-
jä pikkunukkeja ja kolme isoa, sillä minä olen säästänyt
kaikki nuket ihan pienestä pitäen. Pikkunukeille tein
hienon huoneen hyllylle. Ensin laitoin sinne punai-

sen kankaanpalan matoksi ja sitten laitoin sinne kaikki pienet hienot nukkekodin kalusteeni, jotka olin saanut joululahjaksi mummolta, ja sitten laitoin sinne pikkunukkien sängyt ja pikkunuket. Nyt niilläkin oli oma huone ihan niin kuin minullakin, vaikkei niillä ollutkaan syntymäpäivä. Ison nukensängyn, jossa makasi Bella, nostin nurkkaan oman sänkyäni viereen, ja nukenvaunut, joissa Hannu ja Kerttu istuivat, toiseen nurkkaan. Oi että minun huoneessani oli hienoa!

Sitten kipaisin Lassen ja Bossen huoneeseen ja hain kaikki laatikkoni ja tavarani poikien piirongista, ja Bosse sanoi:

”Hienoa! Nyt minä saan lisää tilaa linnunmunille!”

Minulla on kolmetoista ikiomaa kirjaa. Panin ne hyllyyn kaikkien lastenlehtien ja kiiltokuvurasioiden kanssa. Minulla on paljon kiiltokuvia. Me vaihdetaan niitä koulussa. Mutta minulla on kaksikymmentä kiiltokuvaa, joita en vaihda ikinä. Hienoin on iso enkeli, jolla on valkoinen leninki ja siivet. Kaikki saivat paikan hyllyltä. Niin että kyllä oli hauskaa saada oma huone!

HAUSKUUTTA RIITTÄÄ SYNTYMÄPÄIVÄNÄ

Ja lisää hauskuutta riitti sinä päivänä. Iltapäivällä Melukylän lapset tulivat meille mehukesteille. Kaikki mahtuivat pyöreän pöydän ympärille minun huoneeseeni, meitähän on vain kuusi. Me joimme vat-

tumehua ja söimme syntymäpäiväkakkua, jossa luki ”Lisa 7 vuotta”, ja kahdenlaisia pikkuleipiä, jotka Ada myös oli leiponut. Minä sain lahjoja Britalta ja Annalta ja Ollelta. Britalta ja Annalta sain satukirjan ja Ollelta suklaalevyn. Olle istui minun vieressäni ja silloin Lasse ja Bosse alkoivat hännätä meitä:

”Sulhanen ja morsian, sulhanen ja morsian!”

He sanovat niin vain siksi, että Olle ei ole niitä tyhmiä poikia, jotka eivät halua leikkiä tyttöjen kanssa. Eikä hän välitä, vaikka pojat välillä kiusaavat häntä, hän leikkii sekä poikien että tyttöjen kanssa. Lasse ja Bosse kyllä leikkivät myös tyttöjen kanssa, vaikkeivät muka halua. Kun kylässä on vain kuusi lasta, kaikkien pitää leikkiä keskenään, oltiin sitten tyttöjä tai poikia. Melkein kaikki leikit ovat hauskempia kuuden kanssa kuin kolmistaan.

Vähän ajan päästä pojat halusivat mennä katsomaan Bossen linnunmunia ja silloin Britta ja Anna leikkivät minun kanssani nukeilla.

Minulla oli taskussa oikein pitkä nyöri. Kun minä muistin sen ja otin sen ulos ja näin, miten pitkä se oli, ajattelin että siitä voisi seurata hauskaa. Jos hankkisimme toisen yhtä pitkän nyörin, se saattaisi yltää Britan ja Annan ikkunaan Ylätalolle. Ja silloin me voisimme lähettää toisillemme kirjeitä sikarilaatikossa. Oi että meille tuli kiire kokeilemaan! Britta ja Anna juoksi-

KAIKKI MELUKYLÄ-ROMAANIT YHTENÄ PAKETTINA

Lisa, Lasse, Bosse, Britta, Anna ja Olle asuvat Melukylän kolmessa talossa: Ylätalossa, Välitalossa ja Alatalossa. Lasten päivät kuluvat leikeissä tai koulussa, ja enimmäen aikaa heillä on hurjan hauskaa. Heinäladossa on jännittävää yöpyä, herrasväen vaatteisiin hullunkurista pukeutua, karitsoja kivaa ruokkia... ja välillä kiipeillään kallioilla, nukutaan metsässä, kaupustellaan kirsikoita tai luistellaan. Kyllä Melukylässä sitten on mukavaa!

Tämä yhteisnide sisältää kirjat *Melukylän lapset*, *Melukylän lasten uudet kujeet* ja *Melukylän lapsilla on hauskaa!* Astrid Lindgrenin iki-ihanan lastenromaanisarjan on kuvittanut Peppienkin kuvittajana tunnettu Ingrid Vang Nyman. Raikkaasta uudesta suomennoksesta vastaa Kristiina Rikman.

